

Arrest

nr. 211 438 van 24 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2018 wordt verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt diezelfde dag onder meer een beslissing tot terughouding. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Op 16/10/18 om .14.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende,[...] de heer / mevrouw : naam Y. F.

voornaam V. K.

geboren op 22.03.1999 te M. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela

houder van het document nationaal paspoort van Venezuela nummer [...] afgegeven op: 13.06.2017

afkomstig uit Santo Domingo met TB172 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Italië door te reizen. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot toeristische activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 89 dagen (terugkeerticket dd. 12.01.2019). [...]

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 518 US dollar (= +/- 442 euro) cash geld voor een voorgenomen verblijf van 89 dagen (doorreisticket dd. 12.01.2019) in Italië. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Italië. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Italië voor een verblijf langer dan 20 dagen over een vast bedrag van 206,58 euro en 27,89 euro/dag/persoon te beschikken. (...)

1.2. Verzoekster is vastgehouden met het oog op haar terughouding.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*midde*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat is geput uit de “*Schending van artikelen 2 & 3 van de Wet Motivering Bestuurshandeling juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.*”

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen en over de materiële motiveringsplicht, en betoogt vervolgens:

“*De bestreden beslissing is ten onrecht van mening dat “betrokkene verklaart voor toerisme naar Italië door te reizen. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en ken geen toelichting geven met betrekking tot toeristische activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 89 dagen (terugkeerticket dd. 12.01.2019).*

“*Betrokkene is in het bezit van 518 US dollar (= +/- 442 euro) cash geld voor een voorgenomen verblijf van 89 dagen (doorreisticket dd. 12.01.2019) in Italië. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Italië. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Italië voor een verblijf langer dan 20 dagen over een vast bedrag van 206,58 euro en 27.89 euro/dag/persoon te beschikken*”.

Welnu, stelt verzoekster vast dat, tijdens haar interceptie in de luchthaven te Zaventem, de reden van haar aanwezigheid in Europa duidelijk werd aangekondigd, zijnde dat zij op weg was naar Italië en later Duitsland voor een familiebezoek.

Dit is zeker en vast niet hetzelfde als toerisme, volgens de bewering van de bestreden beslissing.

Wat met zich meebrengt dat, in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing, verzoekster niet in bezit hoeft te zijn van “toeristische documentatie” en hoeft geen kennis te hebben van “toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden of toeristische activiteiten”

Meer nog heeft verzoekster, ten tijde van haar interceptie, informatie over haar verblijfsplaatsen in Italië en Duitsland gegeven, zijnde waar in Italië en Duitsland zij gaat verblijven – Via Carizia 46, 04018 Sezze (Italië) en Elsaesserstr. 25, 81667 Muenchen, Duitsland. Verzoekster heeft documentatie omtrent deze familie en verblijfsplaats aan de verbalisanten overhandigd, zijnde de schrijven van de heer C. K., alwaar blijkt dat deze laatste de volledig verantwoordelijkheid voor haar verblijf in Italië en Duitsland op zich heeft genomen (zie uitnodigingsbrief in administratief dossier). Verzoekster legt neer de verklaring en paspoort van de heer C. K. (stukken 2 & 3).

Wat met zich eveneens meebrengt dat verzoekster, een 19 jaar oude meisje, geen nood aan een krediet- of bankkaarten heeft aangezien de financiers van haar verblijf in Europa door de heer K. wordt gegarandeerd.

Welnu, stelt verzoekster vast dat de bestreden beslissing geen rekening met haar werkelijke situatie en informatie gehouden heeft – de bestreden beslissing beweert dat verzoekster een toerist is, terwijl dat niet het geval is; de bestreden beslissing beweert dat verzoekster in bezit moet zijn van een krediet- of bankkaarten, terwijl haar verblijf in Italië en Duitsland door de heer K. wordt gegarandeerd.

Het is voor verzoekster onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat zij een toerist is en in bezit moet zijn van een krediet- of bankkaarten terwijl dat niet het geval is?

Ten slotte is er in de bestreden beslissing een bewering dat “volgens de geldende richtbedragen dient men in Italië voor een verblijf langer dan 20 dagen over een vast bedrag van 206,58 euro en 27.89 euro/dag/persoon te beschikken”. Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing geen informatie bevat omtrent de bronnen van deze bewering. Met andere woorden, bevat de bestreden beslissing geen informatie omtrent de juridische grondslag van deze bewering. De juridische grondslag waaruit blijkt dat de “geldende richtbedragen dient men in Italië voor een verblijf langer dan 20 dagen over een vast bedrag van 206,58 euro en 27.89 euro/dag/persoon te beschikken” ontbreekt. Met als gevolg dat verzoekster niet in staat is om de geldigheid van deze bewering te verifiëren en niet in de mogelijkheid is om na te gaan of het zinvol is om de bestreden beslissing voor het gerecht aan te vechten.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing geen zorgvuldig verificatie gevoerd heeft naar de informatie die verzoekster ter beschikking gesteld heeft en bevat geen juridische grondslag van voormelde bewering.

Dienvolgens een schending van de formele en materiele motiveringsplicht juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op tot een formele motivering.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is onder meer genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden

[...]”

De verwerende partij heeft ter zake geoordeeld dat verzoekster verklaart voor toerisme naar Italië door te reizen, dat ze niet in het bezit is van toeristische documentatie, geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden kent en geen toelichting kan geven met betrekking tot toeristische activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 89 dagen.

Verzoekster stelt dat zij niet in het bezit hoeft te zijn van toeristische documentatie en geen kennis hoeft te hebben van toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden of toeristische activiteiten omdat zij

naar aanleiding van haar interceptie duidelijk had verklaard dat zij op weg was naar Italië en later naar Duitsland voor een familiebezoek, wat niet hetzelfde is als een toeristisch bezoek. Zij heeft een adres en documentatie over de familie en haar verblijfsplaatsen overhandigd, net zoals de uitnodigingsbrief van de heer K., die de volledige verantwoordelijkheid voor haar verblijf in Italië en Duitsland op zich heeft genomen.

Uit het verslag van de grenscontrole blijkt dat verzoekster voor haar verklaringen werd bijgestaan door een inspecteur die de Spaanse taal machtig is, en dat zij verklaarde dat zij voor toeristische doeleinden naar Italië zou gaan, dat zij het 'Colosseum' gaat bezoeken en dat zij er geen familie of vrienden heeft, maar wel bij vrienden van haar familie gaat logeren.

Verzoekster kan dus geenszins worden gevolgd waar zij nu stelt dat zij in Italië en in Duitsland op familiebezoek zou gaan, in tegendeel: zij verklaarde uitdrukkelijk geen familie te hebben in Italië, en toont dat overigens ook niet aan in haar verzoekschrift.

Weliswaar legde verzoekster een mail voor van de heer K. waarin die stelt dat zij door zijn familie is uitgenodigd om in hun huizen te verblijven, maar verzoekster heeft geen familieband met de heer K., hetgeen ter terechtzitting wordt bevestigd, zodat ook hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat verzoekster om toeristische redenen naar Italië zou gaan en zij dat niet heeft aangetoond. Overigens moet worden vastgesteld dat uit de mail blijkt dat het gaat om huizen in Italië of Duitsland.

Verzoekster toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de beslissing is gekomen dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, of dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Derhalve kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk toepassing maken van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit motief volstaat op het eerste gezicht om de bestreden beslissing te dragen, zodat het andere motief overtuigend is en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het middel, in zoverre het is gericht tegen het tweede weigeringsmotief.

2.2.3. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS